

De més drets sense cobers.
De més llibertat sense drets.
Los drets individuals son
imprescriptibles, legisla-
bles i INGANANTIBLES. •
Legislar la Llibertat baix
pretext de garantiria, es co-
metre atenta contra ella. •
La llibertat propia acaba allí
ahont comença la llibertat
ajena. Es licit, donchs, al
individu fer tot lo que no
perjudiqui a un altre. •
La resignació que predican
las religions no es més que
la fórmula del engany ab
que's preté perpetuar la in-
justicia social en lo mon. •
Las religions son castas
d'aborros que viuen de la
estafa d'admetre capitals en
la terra, assegurant pagar
eroscuts interessos al cel.

PERIÒDIC POLÍTIH VERMELL

LA TRAMONTANA
defensa 'ls principis lli-
berals més avançats, com
estaments de cap mena. •
La TRAMONTANA es anti-
religiosa de totas las re-
ligions, perquè totas son
igualment dolentes y de-
pressives para la dignitat y
la inteligencia humana. •
La TRAMONTANA en patida
defensa sempre al més ad-
vançat contra 'l més reaccio-
nari, y sosté la necessitat
d' una gran reforma social
que transformi 'l mode de
ser del productor, avuy
opedit al capitalisme. •
La TRAMONTANA no està
afiliada a cap partit, servint
los interessos generals de la
llibertat sense comprometre
ni preocupacions de costat.

La salut del poble
es la suprema ley

La TRAMONTANA es lo periòdic que 's publica en idioma català
més avançat en ideas polítiques, religioses y d' economia social.

Lo Treball es la
primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre.— Extranjer, 2
Las suscripciones se pagan per adelantat

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, 1, i. w: BARCELONA
Pels pagos s' admeten llibranças del Giro Mútuo, lletres de fidei cobro
y sellos de 15 céntims. No s' admeten llibranças especials de periòdics

PREUS DE VENTA
Número solt, 5 céntims. -30 exemplars, 1 pes.
Surt a llum puntualment cada diumenge

INDUSTRIA NACIONAL

GRAN FÀBRICA
D' ELECCIONS

DIPUTATS PROVINCIALS
A 1000 pesetas
IDEM A CORTS
PREU 2000 \$
RENESES A PROVINCIAS

Famós mestre en gay saber
de fabricar eleccions,
que pot ben donar lliçons
al més sabi elector.

QUESTIONS SOCIALS

LO SUFRAGI UNIVERSAL

A molts i molts extranyarà sens dubte veure col·lectat el sufragi universal entre les qüestions socials, sent aixís que no se'l considera generalment més que com un dret polític de la escola democràtica.

Donchs això no obstant, segons nostre humil parer, lo sufragi universal no es una qüestió política, sino que entranya de ella una qüestió social importantíssima, i per eixa es per lo que los socialistes de todas las escuelas serias no poden acceptar lo sufragi universal d'avuy com verdadera font de dret pera que ab ella lo poble productor puga estatuir las bases sobre las quals desitja fer descansar l'organisme polític d'econòmic de la societat.

Perà probar la inutilitat del sufragi universal tal com se practica avuy pera redimir al obrer, havém de dividir las rahons demostradoras de tal afirmació en dos grups: Primer, qüestions de forma ó de detall; segon, qüestions de fondo ó de conjunt. Las rahons del primer grup, com á propias de detalls, poden arribar á desaparèixer dintre la mateixa societat actual; las del segon, com encarnadas en lo modo de ser polític i econòmic d'avuy, no poden desaparèixer sens que abans no hajan també desaparegut las institucions polítiques i econòmiques que las sostenen. Y per aquestas últimes rahons es per las que 'ls socialistes, sígnicòs, comunists ó colectivistes, sígnicòs, anarquistas ó autoritaris, no poden ni volen ni deuen acceptar los resultats del actual sufragi, per més universal que síga, com bona font de dret pera emancipar al treballador.

Passém ara á formular la demostració de nostra tesis.

Lo sufragi universal es la manera de fer efectiva la soberania nacional; aixís ho resa la democràcia, verdadera mare d'aquest principi polític. Donchs si 'l sufragi universal nega en qualsevol moment aquesta soberania del poble, ja no compleix lo fi pel qual ha sigut creat, i per consegüent resulta inútil pera produhir lo be que s'ha proposat. Y ara preguntem: deïxa anul·lar alguna vegada en poch ó en molt aquesta soberania popular lo sufragi universal d'avuy? Anàlisemho.

En primer lloch, pel sufragi universal se nomenan los representants que tenen d'exercir directament la soberania nacional ó popular. Nosaltres no direm pas que pel sol fet de nomenar representants lo poble abdiqui de sa soberania, perquè sabem que no totes las cosas las té de fer lo conjunt ó la comunitat de ciutadans, sino al revés, generalment, que cada feyna té d'ésser feta per un número d'individuos relatiu, ó sia los convenients á produhir la economia, diguemli socials ó diguemli polítiques, que lo nom no fa la cosa, indispensable pera produhir lo benestar general com á resultat de que la producció paga fàcilment superar todas las necessitats del consum, sino que la abdicació de la soberania del poble sols resulta segons los actes dels representants encarregats de ferla efectiva. Aquestos actes, los dels mandatariis del poble, son los que determinan l'exercici de la soberania popular, ó, en cas contrari, son los que la anul·lan.

Y enm á veure: mantenen la soberania popular los representants actuals, ó la anul·lan? La resposta no es difícil: pot fer cap manifestació de sa soberania 'l ciutadà avuy, després de nomenar son representant? No. Pot ni tan sí, quicra destituir-lo ni demanar-li compte de sa conducta, cas de faltar á las obligacions de son càrrec després de ser elegit? No. Pot lo poble, en us de sa soberania, esmenar la plana á sos representants, ja donant ó negant sa sanció á las lleys per ells elaboradas, ja poguentse oposar á qualsevolge de sos actes que consideri inconvenients? No. Donchs los representants avuy anul·lan la soberania del poble, que no s manifesta més que en l'acte de votar, y quin

acte resulta únicament encaminat á fer abdicar d'ella al qui vota. Primera rahó de pes, de fondo, contra 'l sufragi actual pera poguerse ab ell exercir la soberania del poble.

Ara considerém per un moment, cosa casi impossible, que tots los representants nomenats pel poble han sapigut extricament inspirarse en lo be general y que compleixen á la perfecció los desitjos de sos representants, y considerém també, cosa encara més impossible de conseguir avuy, que aquestos tenen consagrat lo dret permanent de destituir á aquell de sos mandatariis que no compleixi son deber, y quedaría ab tot això garantint l'exercici de la soberania popular i tampoch.

Per l'article 18 de la Constitució vigent se disposa que la soberania nacional, ó sia la facultat de fer las lleys, resideix en las Corts ab lo rey.

De modo que 'ls diputats, fins suposant que fessin del tot efectiva la soberania del poble, ja no més exercirían mitja soberania, perquè tenen de partirla ab lo rey, que la efectiva per medi de sos ministres responsables. La mitja soberania del rey resulta verdaderament real y efectiva, perquè ell, que també nomena per sufragi universal d'ell tot sol sos ministres, té lo vot permanent sobre d'ells, perquè pot canviar de representants sempre que be li aparegui, al revés del poble que una vegada nomenats sos mandatariis ja no pot exercir autoritat ni influencia en ells.

Y com la soberania no més una entitat la pot exercir, perquè allí avuy en es sobeja ja no 'n hi cap un altre á invidiar sas funcions, resulta que essent la soberania del poble anul·lada per sos representants y la soberania del rey mantinguda per sos ministres, la soberania popular es fictícia, es una veritat, mentre la soberania real es efectiva, es una veritat, de lo qual se'n dedueix lògicament que avuy no hi ha més soberania que la del rey, y que 'l sufragi universal no es més que la fórmula ab que 's preté entretenir al poble totono y de fàcil enganyar.

Això de voler exercir la soberania á duo entre 'l poble y 'l rey, me fa 'l mateix efecte que si 's tractés de partir pel mitj una sola prenda de vestir á fi d'abrigar á duas personas. Figueu-vos al poble portant la meytat dels pantalons de la soberania y al rey 'l'altra meytat. Si los partiu pel llarch, lo més just, sempre os resultarà que tots dos aniran mal vestits, no portant més que un camall; si 'ls partiu pel traves, lo poder real, quedantse la part més alta, no deixarà al descobert més que las pantorrilles, mes llavors lo poble, á qui 'l sufragi universal no més li taparà 'ls baixos, deixarà al descobert sas vergonyas á fi de que no 's vergin las de las monarquias. Aquest es lo sistema, gràfica y vulgarment expressat, del exercici de las duas soberanias.

Se'n dirà tal vegada que ab lo sufragi universal dintre d'una república ja no succehiria lo mateix, per allò de que allí ja estaria abolit lo poder real. Be es veritat que en una república la mitja soberania no la exerceix lo rey, pero en todas ellas la exerceix d'un modo molt semblant lo president, que, encar que poder molt més popular que 'l real, no deixa d'anular també la soberania del poble si sa autoritat està per demant d'ell, com està per ara en todas las repúblicas existents, per més democràtiques que sígan. Tenim, donchs, que no hi ha soberania popular en cap nació en que aquesta soberania se exerceix á mitjas entre los representants del poble y qualsevol poder constituït.

Aquesta es la segona qüestió de fondo contra lo sufragi universal, pera que se 'l consideri, tal com avuy se practica, font de la soberania popular, per ser precisament l'acte d'exercirlo lo d'abdicar d'ella.

Y per si las duas rahons fundamentals expressadas no bastessin, ne queda un altra, per cert encara de més transcendencia, que exposar.

Lo sufragi universal, lleialment practicat, no es més que un pacte entre 'ls podernants y sos mandatariis pera efectuar ó realisar tal ó qual acte ó cosa. Y ja se sab, y tenim dit y demostrat mil vegadas, que en tot pacte, pera que siga tal ó no resulti lleoni, precisa de tota precisió que las parts contractants estigan en igualtat de condicions pera poder pactar, en completa lli-

bertat d'acció, un y altre per igual, pera formular lo pacte. Està avuy en igualtat de condicions pera formular lo pacte l'elector y 'l qui pretent ésser elegit? Irrisori seria creure tal. Dividida la societat en duas classes, explotadora la una y explotada l'altra, privilegiada, rica, instruhida, conservadora y tirànica la una tan com escarnida, miserable, ignorant, revolucionaria y tirànica l'altra, no cap lo pacte entre las duas mentres no 's borren las desigualtats de facultats, la desigualtat de llibertat d'acció pera formularlo. Per això es que de fet, y's diga lo que 's vulga, las classes privilegiadas imponen sos mandatariis, que 's tornen en sos amos y senyors, á las classes proletariis. No poden venir eleccions que no se senti parlar de impositjons d'amos de fàbricas, de caciullillos de poble, d'autoritats grans y petites, en favor de tal ó qual candidat. Y pot lo miser proletari quin pa de cada dia depend moltes vegadas del capritxo de qui li proposa 'l pacte y té assegurat lo dret á la vida quan menos per molt temps, pactar ab ell ab igualtat de condicions? Donchs encara hi ha més: quan además de la tirania econòmica se manté la farsa política y l'engany religiós pera millor enjuyrir al poble, quina ignorancia y fanatismo 's lamenta sempre en be de las classes privilegiadas, té d'acceptarse 'l sufragi universal fill d'aquest ordre de cosas com á verdadera manifestació de la soberania popular, com á indubitable suma de la voluntat de la majoria dels electors? Mil vegadas no. En tot acte públic d'una persona precisa que hi haja conciencia de lo que fa pera que l'acte siga vàlid. Tant es aixís, que fins en materias criminal al delinqüent no se 'l castiga per l'acte en sí, sino pel coneixement que tenia al anarlo á realisar del mal que ab ell podia fer. Donchs lo cos electoral ignorant, aquell á qui s'enganya en nom d'un Deu imaginari ó d'un rey quins pretinguts drets descansen en la usurpació ó en las foras d'una classes privilegiadas quins interessos son lo monopolio ó la iniquitat, tampoch votant fa us de sa soberania l'elector, com no fa us tampoch del dret á la vida un remat de bens al entrar tranquil·lament per son peu al matadero.

No faltarà qui á això contesti que l'obrer voti á altres obrers, á candidats de classe pera que 's posin luego devant per devant de la classe explotadora. Be (y qué?) qué haurá guanyat ab això l'obrer? En primer lloch, la majoria dels obrers, sobre tot en las petites poblacions, estarà sempre impossibilitada de contrarrestar las influencias de las classes dominants, y 'l número de representants obrers, en relació al de la classe, seria sempre molt petit, y baix base ficticia posaria de relleu la classe obrera sa indignitat elegit á sos butxins, y enredantse lo proletari militant en las llyuys parlamentaries descuidaria sensiblement l'esperit revolucionari que li convé sostindre ab fermesa pera transformar lo mon. Segonament tothom sab cert que, encar que la classe obrera en un moment donat pogués imposar tots sos representants contraris á las actuals institucions polítiques, religioses i econòmiques, tampoch aquestas se deixarian anular pacíficament, y oposarian, com tantas vegadas han fet, á la forsa del dret escrit lo dret de la forsa de las bayonetas.

Resulta, donchs, miremho pel camí que vulguém, y enfondint fins á las entranyas de la institució que 's ocupa, que ab lo sufragi universal de la societat burgesa may lo poble productor manifestarà sa soberania, sino que sols la exerceix d'una manera nominal y enganyosa en l'únich acte en que precisament lo obligan á abdicar d'ella.

Y si de las qüestions de fondo senyaladas, més que sufficients pera que l'obrer s'allunyi del engany de las urnas, passem á las qüestions de forma, de detall, de falsejament del sufragi en una paraula, precisa ja haverse begut l'enteniment ó no tindre conciencia de lo que 's fa per anar á votar en aquestos temps que correm.

Las desvergonyidas trampas en los colegios electorales, la insolent prociat ab que 's falsejan votaciones á las mateixas barbas dels electors, la tranquilla impudencia ab que á las urnas de cristall se las hi deixa transparentar las més burdas maneres de multiplicar los votos als candidatos ministerials ó als d'oposició convinguts, son dades que sobren per sí sols pera fer spartar ab indignació la vista del sufragi uni-

Per això es que hi ha tant d' empenyo en adquirir aquests *empiesos gratuïts.*

—Lo dimars se'm presentà un obrer a casa, y me digué:
— Escolti, los treballadors que van en candidatura pera ser diputats, ho deurán fer pera pescar la paga del destino, ¿eh?

—¿Qué paga ni qué diables! Vaig dirli jo, lo *empieso* de diputat y'exerceix de franqu.

—De franqu? y donchs ¿de qué viurán los obrers que sortísien diputats?

—Home, viurán... de menjar y beure.

—Ja, ja! Pero ¿d' ahont sortiran las missas pera mantenirse, no donant res l' *empieso*?

—Home, sortiran de la sagristia... del seu partit.

—¿Qué vol dir?

—Jo't foll, que sou tonto. Vull dir que l seu partit los mantindria.

—Ah caratsus! Y escolti. ¿No diuhen que 'ls socialistas tots volen la abolición dels privilegís y dels senyors y dels que viuhén ab la esquena dreta?

—Si.

—Y donchs no fora aixó crear privilegís pels seus diputats y ferlos senyors y deixarlos viure ab la esquena dreta a costa de la suor dels més infelissos?

—Be, sí; ¿y qué m' expliqueu a mí?

—Ab, res, que m' havia mitj posat a la barretina lo votar a un obrer y ara me'n desdich.

—Y en cambi votareu a un burgés, ¿eh?

—Tampoch; ja no vull més ajudar a ningú a posar criadero de sangoneras.

Y no passá més.

A París lo dissapte passat la policia republicana dispersá ab arguments contundents una manifestació de treballadors que demanavan pa.

La República francesa ja fa alló d' estimar als treballadors fins al cel.

Pero a la bossa dels burgesos no hi toquem.

Los ministerials de Madrid fan grans patotas ab los empleats de la vila de os pera assegurar l' èxit canoví de las eleccions en aquella capital.

Y aixó no més ho fan a Madrid:

En dihent que 's fa per tot arreu hem acabat més prompte.

Uns endemoniatos rumors de farúm a denuncia al volguéssim esclarirlos han corregut aquests dias referéncia a la salut de la familia real y en particular del rey menut, que dinhen que...

¡Alta, ploma malèhida! Sembla que no escarmentats...

S' ha publicat ja, en número extraordinari del *Boletín de la Sociedad de Impresores de Barcelona*, la crítica que, dedicada als treballadors espanyols, ha fet aquesta societat del interrogatori-parany que la famosa comissió de Reformas Socials madrilenya dirigi a las corporacions obreres demanantnos informes pera establir en las lleys la jornada de treball y l' preu dels salaris.

Es un notabilissim document que sentim no poder ni extrair per sa molta extensió y que estém segura preocuparà a molts anomenats sàbis donentnos una mesura per ells desconeguda dels coneixements que sobre la qüestió social posseïhen la classe obrera, ja que aquell document es genuinament obrer, formulat per la secció de Sociologia de la citada societat, que se subdividi en comissions pera contestar cada grado de preguntes, discutí, aprobá y reformá en diferentes reunions cada treball per sí y luego los reuñí y formulá un conjunt soamentento a la discusió y aprobació de la societat en pes.

Las corporacions obreres que no hajan rebut aquest document y vulgan ferse ab ell, no tenen de fer més que dirigirse a la Indica Societat de Impresors, carrer de Ferlandina, 30, principal, y demanar lo n.º 5 extraordinari de son Bulletin.

Pal próxim mes de Febrer s' obrirá a Olesa de Montserrat una escola laica de nayas, instalada ab molta suntuositat en lo pis principal de la casa que ocupa la de noys.

Es d' esperar que 'la pares de familia de la lliberal població d' Olesa s' apressurarán a en-

viar sas fillas a la citada escola, a fi de que puguin rebre instrucció sòlida basada en la ciencia y en la moral social, apartant aixís la tendra infancia de las preocupacions, fanatismes y errors de las escuelas religiosissas.

Una vegada més tenim de prodigar nostre aplauso al *Centre Democràtic* de la citada vila, patrocinador allí de las escuelas laicas, pel avens que ha sapigut introduhir en aquella població en materias d' ensenyansa.

Havém rebut una carta fetxada a Castellbisbal y firmada *Miquel Mercader*, que 'ns ha fet esqueixar de riure per lo tanta.

Sembla que l' autor se queixa en ella del sueltó que sobre l' retrás ah que reb lo periódich un suscriptor nostre d' aquell poble publicarem fa duas ó tres setmanas, lo qual nos fa suposar que l' esmentat tipó deser empleat de correus, dihent de pas quatre pocas soltas sense to ni so.

Aixís ja no extremeyem que allí vagi tan malament la correspondencia. Ab un empleat del ram que escriu cartas tan bunyols com la que nos ocupa, per força té de faltar inteligencia ó cosa pinor en aquella administració.

Que procuri l' Sr. Mercader que las *TRAMONTANAS* que van allí se reparteixin ben y a temps y tindrem la festa en pau, y guanyará més que escribit cartas que solis l' acreditan de poch intelligent.

Pel districte electoral de Salamanca, se presenta la següent candidatura pera diputat:

D. *Casimiro Sanchón, catòlic agrícola.*
No sé si aquest tindrà la llicencia del bisbe, com lo duch de Solferino que a Huesca disputa l' acta a Castelar, pero m' la molta gracia aixó d' exhibir com a méritis pera set pare de la patria lo de *catòlic-agricola.*

Y es que la cosa m' ve de nou, porque jo no més coneixia *catòlics d' industria.*

Y ara n' surten que fan lo pagés.

Al ex-ministre sagastí y ex-republica Sr. Becerra li han clavat a la Corunya una aiudada de pare y molt senyor seu.

En Canovas se'n alegrará dihent:
—Mal de molts consol meu.

En Castelar ja ha confessat a fi que la Junta Central del Cens es la cosa més inútil que hi ha al mon pera fer res de profit contra l' govern.

Y ab son grrraaan talent no ha vist fins ara lo que tot *petele* inclús nosaltres havian ja vist fa tant temps.

¡Be li ha costat de caure del seu... Sagasta!

A conseqüencia dels grans frets passats, molts llops famolenchs a Fransa han arribat a ficar-se per las poblacions, s' cometent a las personas.

¡Ay! a Espanya estém pitjor.

Tenim tots los conservadors dintre las oficinas, clavantnos continuament cada dentellada a la butxaca que 'ns deixan corsecats.

HO JURO
Una agulla de cuir, dues potes d' oscarbit, un tros de palla podrida, un llargarut tap de nas, un branquillo de clavell, tres molles grosses de cercers d' orolla, mitja unglia y quatre pels cargolets... es tot quan l' altra setmana juro que varieg trobaré a dintre d' un cigarrito dels pequetos que vas a rel.

LI MALÉ
MAL TEMPS

Havém rebut una atenta carta firmada *José de Rúa* y anomenantse com alcalde d' Arbaca, dihentnos ser falsa de tota falsetat la noticia donada en nostre primer sueltó de *Mal Temps* de la semana passada, ja que 'ni l' dilluns passat, diu la carta, ni en cap altre dia, ha ocorregut cosa que se li semblí.

Com de ser aixó últim cert (y no tenim pera qué dubtar de la paraula del Sr. de Rúa), implica haver fet a aquesta redaccio víctima d' un indigne engany tal vegada suplantant noms, aixem al que 'ns doná la noticia que contesti satisfactoriament afirmant y sustentant la veritat del fet, ja que si es veritat res absolutament té de tèmter; en lo ben entés de que si no ho fa, donarém son nom al públich per embustero, ja que si aquesta redaccio té probat que no tem persecucions ni res quan se tracta de denunciar abusos y de sostenirlos costi lo que costi, en cambi está encara més empenyada en que resulti sempre cert lo que diu, y si se la pot haver enganyat indignament será la primera, no ja en donar satisfacció al injustament ofès, sino en descobrir al falsat que haja volgut enredarla ab malas manyas.

Interinament, y per si no resulta cert lo fet de la detenció ilegal y multa arbitraria imposada a un jove de 17 anys a Arbaca per haver repartit sis exemplars de nostre periódich en aquella vila, deixem suspesos los comentaris fets a la noticia, ja que si no 's confirma aquesta tampoch tenen rahó de ser los altres.

Y acabem repetint al autor de la noticia que se defensi de la formal negativa que se li dona, ó publicarem son nom al periódich.

Lo bisbe de la Seu ha enjagat una pastoral a sas ovelles recomanantnos que no votin als candidats lliberals.

Pero senyor bisbe: ¡aixó es cuydarse de la salut de las animas! Aixó no es més que tafanar los cosos.

Ara mateix alguns mitrats, ab motiu de la religió, voldrán ficarse fins a reglamentar la escuela de casa.

¡Com ja fa temps que 'ns n' están fent tanta d' *escudella!*

Un periódich s' estranya de que en lo poble de Alamedilla, provincia de Granada, tingan per iglesia un corral petit ahont s' hi crien un parell de porchs, que en l' acte de la missa naturalment no guardan la compostura deguda y grunen com a diables fent coro al sacerdot.

Y cuydado que aixó ja fa anys que dura.

Donchs jo trobo que si capella y feligrosas se troben be dihent y ohint la missa al corral, sas rahons tindrán.

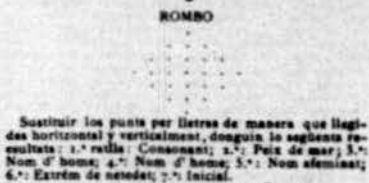
—No va neixé Jesús en un estable?
Donchs m' explico la stició al corral.

Per analogia catòlica.

EPITAFI
Al fons d' aquest subterrani jeu lo pare de cert nix, que per la falta que feya crech que feu molt be en morir.
J. M.º Benias
Descansa aquí don Pau Vent, campaner molt afamat, y morir mitj cor-secat de tant toca a somient.
Josep Teras.

XARADA
—Cómprim aquestas dues paraules per tres passetes y un ral.
—Y ara! si per aquest preu tinc un parell de total.
LUIS ET SARRIANDÉ

Sustituir los punts per lletres de manera que llegides horizontal y verticalment, donguin lo següent resultat: 1.º Ralla; 2.º Consonant; 3.º País de mar; 4.º Nom d' home; 5.º Nom d' home; 6.º Nom afeminat; 7.º Inicial.
A. Gibert

SOLUCIONS
A LAS CABOARIAS DEL ÚLTIMO PARALÉ
MUDANZA—ARRABE. TERASIS.
TRANCA—CLOCAS—PERO LO LIADÉ.

Tip. 'La Amalenda.' Reida de la Universidad, 4, Barcelona.